

ringsraadet, man har spurgt. Jeg vil dog sige, at det Udbytte, man har haft deraf, synes mig lidt mindre end Udbyttet af Afhøringerne ved Hjælp af det kommunale Udvalg. Og saa er der endelig en Samling, som Dr. Richard Freund — den bekendte tyske Doktor, som har beskæftiget sig meget med Arbejdsanvisningsspørgsmaalet nede i Tyskland — har tilvejebragt, væsentligt for at vejlede en Kommission, der er nedsat i Tyskland, og som har med det samme Spørgsmaal at gøre som Forsikringskommissionen her i Danmark. Slutte- lig aftrykker man det Udkast, som den norske Kommission har udfærdiget, men som er betydeligt forandret i den Lovform, som Forslaget nu har faaet.

Jeg mente, det var nødvendigt at give disse Oplysninger til ærede Medlemmer eller til Folk udenfor denne Sal, som yderligere ville beskæftige sig med det foreliggende Spørgsmaal.

Forslaget, som Kommissionen har udarbejdet, og som Regeringen har forelagt uforandret, er, som den ærede Ordfører har bemærket, bygget over Sygekasselovens Princip. Jeg ved ikke, om det er et Tilfælde, der ser ud som en Tanke, at et Forslag, der før har været forelagt i denne Sal, har været bygget over det samme Princip. Om Forældrene skulde være de samme, ved jeg ikke, men jeg vil sige, at hvis det er de samme Forældre, er det Afkom, de have bragt til Verden i Form af Kommissionens Forslag, betydeligt kønnere end det, som har foreligget før fra dem. Thi det Forslag, jeg sigter til, og som var forelagt først af et enkelt Medlem i denne Sal, senere af 4 og senere igen af en Del flere, ligner, men kun tilsyne- ladende, det foreliggende Forslag. Det forudgaaende havde saa meget Udslet, saa meget Skab paa sig, at det ikke vilde være appetitligt at omgaa det i Længden.

Jeg vil derefter gerne gennemgaa Forslaget og dvæle lidt ved enkelte Paragraffer.

Jeg turde maaske med det samme til Hjælp for det kommende Udvalg henstille, at man, ligesom der er gjort ved andre Forslag, som Regeringen har forelagt, deler dette Forslag i Afsnit. Det er altid lettere for Øjet at finde sig til Rette i et Forslag, hvor der som Hvilepunkter er anvendt orienterende Overskrifter. Jeg vil derfor henstille, at man, naar Forslaget kommer til at foreligge for Tinget igen, har delt det saaledes, at man har kaldt §§ 1—4: Anerkendelse af Arbejdsløshedskasser, §§ 5—7: Adgang til Optagelse, §§ 8—10: Præmier og Statstilskud, §§ 11—14: Un-

derstøttelsen, §§ 15—20: Tilsyn og Samarbejde og §§ 21 og ud: Almindelige Bestemmelser. Det er et Forslag til Overvejelse for det kommende Udvalg. Jeg tror, det vil være vejledende, fordi Forslaget naturligt falder i de af mig her nævnte Afsnit. Forslaget er som sagt bygget over Sygekasselovens Princip. Jeg mener dog, at man ikke uden videre kan overføre Sygekasselovens Princip paa de Forhold, her er Tale om. Der er nogen Forskel, men det kommer jeg vel senere til.

Jeg standser da straks ved § 1, sidste Stykke, hvor der staar: „En Arbejdsløshedskasse maa ikke have andre Formaal end det i denne Paragraf nævnte“. For saa vidt man vil have, at de bestaaende Understøttelseskasser skulde rives løs fra deres Forbindelser, danne selvstændige Kasser for at faa Adgang til Statstilskud, erkender jeg, det er nødvendigt at have Bestemmelsen staaende her og andre Steder. Men da jeg mener, man gør galt ved at rive en bestaaende Ting bort fra sin naturlige Forbindelse, uden man opnaar et paaviseligt Gode derved, saa jeg helst, at man lod dette Forhold skøtte sig, som det kunde bedst, lod Kasserne vokse af deres Oprindelse, som de have begyndt, og udvikle sig videre, idet man efter min Mening kan være rolig for, at den Kontrol, som man har under de nuværende Forhold, er lige saa god som den, man vil faa under hvilke som helst andre Forhold. Jeg ser ikke nogen rimelig Grund til at rive bestaaende Understøttelseskasser bort fra de Organisationer, hvormed de nu samarbejde, og hvor man har simplificeret Administrationen ved at gøre den fælles med anden Bestyrelse. Det er, kan jeg sige straks, min Hovedindvending mod Forslaget, men det er ogsaa en væsentlig Indvending, fordi Forslaget er i høj Grad bygget op netop paa dette Princip.

I § 4 er der talt om et Minimum-Medlemstal for at opnaa offentlig Anerkendelse, men dog ikke paa anden Maade, end at Ministeriet kan dispensere fra Bestemmelsen om, at der skal være mindst 50 Medlemmer. Jeg gør opmærksom paa, at der er Fag her i Landet, som ikke tælle 50 Medlemmer. Der er f. Eks. kirurgiske Instrumentmagere, der kun tælle 17—18—19 Mand. Jeg antager, at for et saadant Fag vil man kunne faa Dispensation. Der er ogsaa andre Fag, der ikke tælle flere. Jeg oplyser samtidig, at af samtlige Fagforeninger i Landet have omtrent 70 pCt. ikke over 50 Medlemmer. Men jeg tror,